

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi M. K.,
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI ACz 1709/23,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 20 września 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 kwietnia 2024 r. (data nadania) M. K. (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. akt VI ACz 1709/23. Skarżący wniósł o:

- 1) stwierdzenie przewlekłości postępowania w przedmiotowej sprawie;
- 2) zasądzenia na jego rzecz sumy pieniężnej 20.000 zł w przypadku uwzględnienia skargi ;
- 3) zasądzenie zwrotu uiszczonych opłat sądowych w kwocie 200 zł.

W uzasadnieniu Skarżący wskazał m.in., że zgłasza skargę na naruszenie jego praw do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, którego przedmiotem jest rozpoznanie zażalenia pozwanej. Niestety ze względu na fakt, iż w dalszym ciągu nie zostało rozpoznane zażalenie na uprzednie postanowienie w przedmiocie kontaktów,

a akta sprawy w dalszym ciągu znajdują się w Sądzie Apelacyjnym, wstrzymane jest rozpoznanie złożonego przez Skarżącego w wniosku z 27 lutego 2024 r. o zmianę zabezpieczenia kontaktów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość podlegała odrzuceniu.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej jako „ustawa o skardze na przewlekłość” lub „ustawa o skardze”) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1 ust. 1). Stosownie do art. 2 tej ustawy, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych (ust. 1), przy czym dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej złożoności, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania (ust. 2). Podkreślenia wymaga też fakt, że unormowania ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na przewlekłość stanowią realizację przepisu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r., podpisanej przez Polskę w dniu 26 listopada 1991 r. i ratyfikowanej w dniu 19 listopada 1992 r. (Dz.U. Nr 85, poz. 427), przyznającego każdemu prawo do rzetelnego i publicznego rozpoznania jego

sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły sąd ustanowiony ustawą, przy rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytaczanej przeciwko niemu sprawie karnej, a także art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, iż każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka ugruntował się przy tym pogląd, iż przepis art. 6 Konwencji ma zastosowanie tylko wtedy, gdy rezultat postępowania ma bezpośrednio rozstrzygające (*directly decisive*) znaczenie dla praw i obowiązków skarżącego o charakterze cywilnym (zob. między innymi wyrok ETPCz z 16 lipca 1971 r. w sprawie *Ringeisen przeciwko Austrii*). Postępowanie musi być bezpośrednio rozstrzygające, co oznacza, że nie jest wystarczający luźny (*tenuous connection*) związek lub odległe i przypadkowe (*remote consequences*) skutki (zob. wyrok ETPCz z 23 czerwca 1981 r. w sprawie *Le Compte, Van Leuven i De Meyere przeciwko Belgii*). Wymaganie to jest spełnione, gdy orzekanie o prawach i obowiązkach o charakterze cywilnoprawnym jest pierwotnym i zasadniczym celem postępowania (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III SPP 206/14).

Kierując się powyższymi wytycznymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że skarga na przewlekłość nie przysługuje w sprawach incydentalnych, spoza „głównego nurtu postępowania w sprawie”, takich jak mające za przedmiot: rozpoznanie zażalenia (z wyjątkiem zażaleń przenoszących główny nurt sprawy do wyższej instancji, tj. zażalenia na odrzucenie pozwu czy umorzenia postępowania), rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego, zwolnienie od kosztów sądowych czy – jak w niniejszej sprawie – wniosku o udzielenie zabezpieczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 września 2014 r., III SPP 206/14; 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; 10 stycznia 2017, III SPP 65/16 ;16 lipca 2019 r., I NSP 65/19; 24 marca 2021 r., I NSP 191/20; 13 września 2023 r., I NSP 152/23).

Analogiczne stanowisko zajął również Trybunał Konstytucyjny, który w uzasadnieniu postanowienia z 1 grudnia 2015 r. w sprawie TS 167/15 wyjaśnił, że „...pojęcie sprawy, o którym mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji, odnosi się do całokształtu postępowania, w którym zapada rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach jednostki. Postępowania incydentalne mają natomiast charakter poboczny, uzupełniający wobec postępowania

głównego. O ile – jak wszystkie postępowania toczące się przed organami władzy publicznej, które rozstrzygają o prawach i obowiązkach podmiotów prywatnych – muszą one odpowiadać wymogom sprawiedliwości proceduralnej, o tyle treść tych wymogów każdorazowo zależy od charakteru danego postępowania (zob. np. wyroki TK z 31 marca 2009 r., SK 19/08, OTK ZU nr 3/A/2009, poz. 29; 5 lipca 2005 r., SK 26/04, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 78 oraz 12 maja 2011 r., P 38/08, OTK ZU nr 4/A/2011, poz. 33). Art. 45 ust. 1 Konstytucji odnosi prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przede wszystkim do całokształtu postępowania (a więc ostatecznego rozstrzygnięcia danej sprawy włącznie z kwestiami pobocznymi wymagającymi rozpoznania w toku postępowania). Dlatego skarga na przewlekłość postępowania obejmuje jedynie możliwość kwestionowania czasu trwania całej procedury, mającej na celu rozstrzygnięcie danej sprawy, nie zaś poszczególnych jej elementów oraz postępowań wypadkowych.”.

W dalszym toku wyводу Trybunał dostrzegając, że opóźnienie postępowania w kwestiach wypadkowych może prowadzić do przewlekłości postępowania głównego, podkreślił, że „...nie uzasadnia to twierdzenia, że skarga na przewlekłość postępowania powinna – zgodnie z Konstytucją – obejmować także postępowania wypadkowe, a jedynie to, że opóźnienie w prowadzeniu tych postępowań powinno być brane pod uwagę przy rozpatrywaniu skargi na przewlekłość postępowania głównego. Co więcej, możliwość wnoszenia skargi jedynie na przewlekłość postępowania w danej sprawie jako całości służy ekonomii procesowej – zapobiega bowiem prowadzeniu wielu postępowań w sprawie przewlekłości poszczególnych postępowań incydentalnych oraz – w konsekwencji – dalszemu wydłużaniu się postępowania sądowego.”.

Należy też zauważyć, że z dniem 6 stycznia 2017 r. weszły w życie przepisy nowelizujące ustawę o skardze na przewlekłość, m.in. w art. 2 ust 1 wprowadzono zmianę przesądzającą, iż przedmiotem skargi może być wyłącznie postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarżący nie objął skargą całego postępowania w sprawie, a domaga się jedynie stwierdzenia, że doszło „do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu zażalenia”, a zatem skargą obejmuje jedynie

kwestię wpadkową. Tak skonstruowaną skargę zaś należy, w świetle powyższych uwag, uznać za niedopuszczalną i jako taką podlegającą odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

[SOP]

[ał]